

jeg sige, at jeg af Erfaring veed, hvor vanskeligt det er paa Landet at opdage begaaede Forbrydelser. Ved Siden heraf slutter jeg mig til dem, som have formeent, at § 17, hvorefter Sognefogdernes Virkekreds skal vedblive som hidtil, nøie maa overveies. Jeg mener ogsaa, at der kan være Grund til at tvivle derom, og jeg skulde nærmest slutte mig til dem, der mene, at den Deel af Sognefogdernes Virkekreds, der gaar i politivællig Retning, kunde ophæves for Fremtiden, dog kun under den Betingelse, der ogsaa er udtalt fra flere ærede Daleres Side, at det blev paalagt Formanden i Sogneforstanderskabet og et Medlem i hvert Sogn at være Underpolitimand, det vil sige en Mand, til hvem Beboerne foreløbigt kunde henvende sig; thi det vilde dog være altfor besværligt for Beboerne paa Landet, hvis de, hver Gang der er begaaet en Forbrydelse eller Forseelse, skulde opsoge en Politibetjent, end sige Politimesteren. Det er disse saa Bemærkninger, jeg har fundet mig foranlediget til at gjøre.

B. Nee: Den høitærede Justitsminister meddeelte os en Erfaring fra Slesvig, som det ganske vist kan være saare nyttigt og klogt, at vi lægge os paa Hjerte, den nemlig, at det der mere og mere er gaaet over i den communale Bevidsthed og i den communale Virksomhed, at Tilsynet med den offentlige Orden føres fra Communens Side og ikke saameget af det egentlig besiddende Politi, at man ikke søger saameget at paakalbe dette i alle Anliggender. Dette staaer ogsaa i god Harmoni med, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at vi skulde stræbe hen til det Formaal, at gjøre det til en communal Bestilling, til en communal Væresag at virke for den offentlige Orden og ikke lægge det aldeles i Politiforvaltningens Hænder. Men der er ogsaa en anden Kjendsgjerning fra Slesvig, som jeg troer burde være veiledende og, om man vil, advarende for os, den nemlig, at man i Slesvig nødig har villet see det beredne Politi, det saakaldte Gensdarmeri, antage større Dimensioner. Jeg taler ikke om den Utskreds-

hed, der har udtalt sig dermed, hvad de politiske Forhold angaaer, det har naturligtviis en anden Grund, og ligger ikke for her; men selv i de Kredse af Slesvig, som vi kjende som loyale, navnlig den nordlige Deel af Slesvig, er man meget utilbøielig til at see Gensdarmene eller de beredne Politibetjente træde til som Medvirkere for Politiet. Det er ganske vist, at et vidtløftigt Politisystem kan forebygge mange Forseelser; men det kjende vi af Erfaring, at formeget Politi ogsaa kan bidrage til at skabe mange Uordener og drage Ubethydeligheder frem, der da blive Gjenstand for en større og alvorligere Undersøgelse.

Naar man ikke ganske kan udslette Løsgængerbegrebet — og det kan man vel ikke, saalænge det er tilstede i vor Lovgivning — saa troer jeg dog, at man maa søge at være saavarksom som mulig med at vilde anvende det; thi man har ofte seet, hvorledes det er blevet benyttet til ganske andre Ting end det, der er dets Formaal. Man har saaledes seet, at man i mange Tilfælde har havt travlt med at anvende det paa Mormoner eller andre lignende Personer, der ikke ere vel sete paa Stedet, og søgt ved denne Leilighed at slyde dem ind under Løsgængerflabet, hvor de ikke directe kunde siges at høre hen. Jeg troer derfor, at dette og lignende Tilfælde maa være en Bevæggrund for os til at slippe Begrebet saameget som muligt og saa lidt som muligt at bringe det til Anvendelse.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, fattedes Lovudkastets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 69 St.

Madsen: Jeg tillader mig at foreslaae Lovudkastet henviist til et Udvalg bestaaende af 9 Medlemmer.

Kampmann: Det forekommer mig dog, at et Antal af 7 Medlemmer kunde være tilstrækkeligt.

Müller: Ogsaa jeg maa mene, at et Antal som det sidstnævnte er tilstrækkeligt.